

TOWARZYSTWO
PRZYJACIÓŁ
SULEJÓWKA

Artur Spitzbarth, urodził się 21.08.1891 r. w Warszawie. Był synem warszawskiego architekta Artura Ottona Spitzbartha i Aleksandry z Duninów-Borkowskich. Studiował we Lwowie na Wydz. Mechanicznym, a potem architekturę i inżynierię maszyn na politechnice w Zurychu, budowę maszyn na Politechnice Warszawskiej, aż w końcu w 1927 r. ukończył Wydział Mechaniczny w Lwowie. Studia wciąż przerywały mu wojny. Zarówno we Lwowie, jak i w Zurychu należał do Związku Strzeleckiego. W 1914 r. wrócił do Polski aby 6.08. wyruszyć z I Kadrową z Oleandrów. W Legionach Polskich walczył do 1917 r., do kryzysu przysięgowego, kiedy legioniści odmówili przysięgi na wierność Niemcom. Wziął udział m.in. w bitwie pod Kostiuchnówką. W 1918 r. rozbrajał wojska niemieckie, a po wybuchu wojny polsko-bolszewickiej, już w randze podporucznika walczył w 8 Pułku Artylerii. W lutym 1921 zwolniony do rezerwy w stopniu porucznika. W 1924 r. ożenił się w Wilnie ze studentką matematyki Marią Rudzińską. Po ukończeniu studiów w 1927 r. z wynikiem bardzo dobrym i tytułem inżyniera mechanika, zatrudnił się Warszawskiej Spółce Akcyjnej Budowy Parowozów, następnie w Państwowej Fabryce Sprawdzianów. W latach 1928-30 Spitzbarth pracował Instytucie Badań Inżynierii oraz Biurze Konstrukcyjnym Broni Pancernej w Rembertowie. Spitzbarthom w Warszawie urodziło się troje dzieci: Jan (ur. w 1928 r.), Irena (ur. w 1929 r.) i Maria (ur. w 1934 r.), więc Spitzbarth kupił parcelę w Sulejówku przy ul. Piłsudskiego, na której postawił dom, stojący do dziś. Podanie o zatwierdzenie planów domu datowane jest na 1933 r. Niestety dotknęły go liczne tragedie rodzinne - wkrótce po urodzeniu trzeciego dziecka zmarła jego żona Maria. Ożenił się powtórnie, z Heleną Borkowską (1935 r.), która zmarła niedługo po urodzeniu córki Zofii (1936 r.). Po śmierci ojca w 1937 r. Artur Spitzbarth przejął jego biuro architektoniczne i ożenił się po raz trzeci, z siostrą drugiej żony, Marią Borkowską. Ale nie nacieszył się długo życiem rodzinnym. Podczas mobilizacji w 1939 r. otrzymał przydział do 4 Batalionu Broni Pancernej w Brześciu. Po 17 września dostał się do radzieckiej niewoli i znalazł się w obozie w Starobielsku. Stamtąd został wywieziony do Piatichatek k. Charkowa i tam zamordowany przez NKWD w kwietniu 1940 r. Jest odznaczony Medalem Niepodległości, Odznaką I Kompanii Kadrowej, Krzyżem Kampanii Wrześniowej 1939. W 2007 r. awansowany pośmiertnie do stopnia kapitana.

W Stowarzyszeniu Przyjaciół Sulejówka był członkiem zarządu w 1936 r., a także przewodniczącym komisji technicznej (1934-1935) oraz członkiem Sądu Honorowego w 1934 i w latach 1938-1939. W 1934 r. nazwisko Spitzbartha znalazło się w nowym statucie Stowarzyszenia Przyjaciół Sulejówka jako członka-założyciela. Sulejówkę zawdzięczał mu plan ulic przekazany gminie w 1934 r.

Źródła:

W. Błaszczyk, B. Błaszczyk: Artur Jerzy Spitzbarth - wspomnienie o naszym dziadku, Stolica, 2019, nr 1-2, s. 16.

Relacja Bolesława Błaszczyka na portalu Sulejówek po sąsiedzku:

<https://sulejowekposasiedzku.pl/lokalizacja/willa-artura-jerzego-spitzbartha/>Stowarzyszenie

Przyjaciół Sulejówka. Protokoły z zebrań Zarządu z lat 1928-1939. Z. 1.: 1928-1934, s. 114 i dalsze.

Niepublikowane protokoły zebrań Zarządu SPS z lat 1935-39.

Biogramy ofiar zbrodni katyńskiej. Muzeum Wojska Polskiego:

<http://ksiegicmentarne.muzeumkatynskie.pl/wpis/7411>

Kurjer Warszawski nr 357 z dn. 30.12.1927 r., s 8.

Polska Zbrojna nr 215 z dn. 6.08.1938 r., 3.

Fot. Sulejówek po sąsiedzku